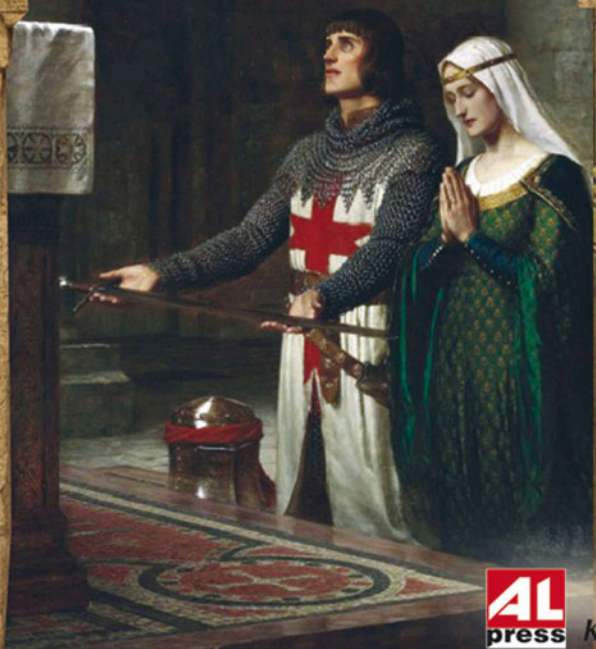

ROMÁN

AL
press

edice
KIOKAN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

GUTA HABSBURSKÁ

SLABÝ KRÁL, MLADÁ KRÁLOVNA
A MOCNÝ ZÁVIŠ

edice
KLOKAN

Oldřiška Ciprová

GUTA HABSBURSKÁ

SLABÝ KRÁL, MLADÁ KRÁLOVNA
A MOCNÝ ZÁVIŠ

 edice

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2017
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-386-2 (pdf)

PROLOG

Guta se ohlédla za sebe, a když nikoho neviděla, podrážděně zavrtěla hlavou. Zřejmě slyším věci, které se nedějí; že by to bylo mým stavem, ptala se sama sebe a znovu se otočila.

Nikde nikdo.

Už aby se vrátil Václav, pomyslela si teskně a zasnila se. Ó, jak se jí stýskalo po jeho pohledech, slovech, polibcích, dotycích. Odjížděl příliš často. Tentokrát navštíví severní Itálii. Ach Bože, ta hloupá politika!

Guta prudce vstala.

Napadlo ji, že se pomodlí za manželův brzký návrat. Koneckonců v kapli mu svým způsobem bude blíž; pokud byl doma, trávil tam hodně času.

Když došla do kaple, poklekla před oltářem a začala se modlit.

Po chvíli zaslechla šramotivý zvuk.

Ukaž se, myšičko, prolétlo Gutě hlavou. Ukaž se, ať vím, že se mi od rána jenom něco zdá, ať jsem si jistá, že mě nikdo nepronásleduje.

Ohlédla se.

Stále nikde nikdo. Jenom ten mrazivý pocit v zádech. Přece jen jí bude líp v bezpečí komnaty.

Rychle se pokřížovala a zamířila k postranním dveřím kaple. Vedly na točité schodiště.

Jestli se v kapli přece jen někdo skrývá, třeba za sloupem vedle hlavního vchodu, unikne mu, i kdyby to byl duch.

Pohybovala se rychle a otočila se jen jednou, když za sebou zaslechla další zvuk.

Snad lidské kroky?

Chtěla se rychle obrátit – jenže uklouzla. Bezmocně natáhla ruce před sebe a vzápětí se střemhlav řítila dolů.

Hlavou se jí mihlo, že tohle už kdysi zažila, že už se jednou stalo něco podobného...

Náhle jí celým tělem projela bolest a potom uslyšela křik. Děsivý křik.

Bože na nebesích, vždyť křičím já, byla její poslední myšlenka.

1. KAPITOLA

HRAD BEZDĚZ, LÉTO 1279

Zlé věci se vždycky stávají v noci. „Václave, probud' se,“ uslyšel osmiletý Václav něžný hlas. Napřed si myslel, že se mu vše jenom zdá, potom však ucítil, jak ho někdo lehce pohladil po tváři. Rozespale otevřel oči dokořán a spatřil v černé tmě nad sebou ženskou tvář osvětlenou mihotavým světlem svíce.

„Maminko,“ zašeptal Václav a posadil se na lůžku. „Co se děje?“

„Chci ti něco říct, Václave.“ Královna-vdova Kunhuta si sedla k synkovi na postel.

„Teď v noci?“ zabroukal rozespálý Václav. „Proč teď v noci?“

„Protože ráno už budu pryč,“ zašeptala Kunhuta.

„No, tak počkám, až se vrátíš.“ Chlapec se snažil zavrtat zpátky pod kožešinu. „Ale teď chci spát.“

„Tentokrát se nevrátím, Václave. Tentokrát ne. A ty mě teď, prosím, dobře poslouchej...“

„Maminko?“ Václav se prudce napřimil. Chvilku věřil, že se mu všechno přece jen zdá, ale když viděl matčiny

oči, pochopil, že ne. A že mu přišla říct něco velmi důležitého – a že to nebude nic dobrého.

Kunhuta pohled opětovala a hlavou jí přitom táhly události uplynulých měsíců.

Na začátku všeho byla zpráva o smrti Kunhutina manžela, Přemysla Otakara II., v bitvě na Moravském poli.

Strašlivá zpráva... A to Kunhuta netušila, že jde teprve o první z řady pohrom, které má před sebou.

Přemysl Otakar ještě před odchodem na válečné pole svěřil poručnictví nad korunním princem jeho strýci, markraběti Otovi V. Braniborskému. Ota měl chránit zájmy nezletilého Václava, kdyby se králi Otakarovi něco stalo.

Bylo to velmi prozíravé, jenomže...

Ota se ukázal jako padouch.

Sice si nechal udělat pečeť s nápisem „Generální poručník pana Václava, jasného knížete Království českého“ – ale to bylo všechno.

Zapomněl na svou čest rytíře, na příbuzenské vztahy, a opojený mocí a vidinou zisku po příjezdu do Prahy ze všeho nejdřív poslal své ozbrojence vyplnit baziliku sv. Víta na Pražském hradě.

A potom...

V noci z 23. na 24. ledna zburcovali Otovi lidé královnu Kunhutu a kralevice Václava, nedostatečně oblečené je posadili na připravený vůz a v temné noci a kruté zimě je odvezli na hrad Bezděz, ponurý pevný hrad stojící uprostřed pustého kraje plného bažin, který založil král Přemysl krátce před svou smrtí.

Královna-vdova Kunhuta nechápala, co se to děje, byla jako ochromená. Ale pak začala přemýšlet.

Nenechá se přece připravit o všechno! Musí jednat! Ale zde v pustině na Bezdězu, daleko od přátel, nic nedokáže. Jak to udělat, přemítala horečně.

Až našla cestu.

Nejdřív se snažila spřátelit s purkrabím Bezdězu Heřmanem; a jemu uklouzlo, že markraběti Otovi snad ani tolik nezáleží na ní, že chce hlavně mít v moci korunního prince, aby se sám mohl co nejvíce přizivit na smrti Přemysla Otakara.

Tohle Kunhutě znělo skoro urážlivě. Tak na ní nezáleží? Ota ještě pozná, že se spletl.

Vztek jí vehnal slzy do očí. Zamrkala, aby si purkrabí slz všiml, a vzdychla:

„Ach, snad je to ještě trochu jinak, pane purkrabí. Ota ví, že mě má jistou, matka přece nikdy neopustí své dítě.“ Kunhuta k sobě přitiskla kočku, která si našla cestu do její komnaty. „Vždyť já bych nedokázala opustit ani tohle zvířátko. Ve své osamělosti jsem k té kočičce moc přilnula,“ vzlykla cituplně.

Byla to pravda do té míry, že v ledových zdech hradu byl každý zdroj tepla vítaný – kočičí tělo hřálo jako kamínka.

Purkrabí Heřman cítil dojetí. Nešťastná krásná paní!

„Nejsi... hm... tak osamělá,“ vysoukal ze sebe a zarděl se. „Dovol, abych řekl, že já nejsem tvůj nepřítel. Pokud to bude v mé moci, vynasnažím se ulehčit ti tvůj úděl, paní...“

Kunhuta věděla, že má vyhráno. Purkrabí jí bude zobat z ruky.

Vždycky to s muži uměla.

Sklopila oči a hedvábně pronesla:

„Jsi laskavý muž, pane Heřmane. Ale já nechci tvé laskavosti zneužívat. Ačkoliv –“

„Ačkoliv – co? Co pro tebe mohu udělat?“

„Víš, trápí mě, pane Heřmane,“ hladce pokračovala Kunhuta, „že se nemohu pomodlit k Bohu před oltářem. Bezděžská kaple ještě není hotová.“

„Bohužel, paní,“ pokýval purkrabí hlavou. „Ale není v mé moci zařídit, aby –“

„Tak jsem to nemyslela. Napadlo mě, že bych se zajela pomodlit do nejbližšího kostela.“

Purkrabí souhlasil.

Za týden souhlasil s návštěvou cisterciáků v Hradišti.

Potřetí bez mrknutí oka svolil, aby si Kunhuta zajela do svého věnného města, na Mělník.

Teď přišlo počtvrté. Řekla, že chce navštívit abatyši Jiřského kláštera a pak Znojmo, kam byly konečně odvezeny ostatky jejího manžela.

Jenomže tentokrát už se nevrátí. A o tom chtěla teď v noci mluvit s osmiletým Václavem.

„Můj milý princí,“ pohládila ho po tvářičce. „Dospěla jsem k rozhodnutí, které mě stálo mnoho sil, protože vím, že ti ublíží.“

„Maminko –“

Chlapec viděl, že matce stékají po tvářích slzy, a moc si přál, aby je mohl zastavit.

„Neplač, maminko. Řekni mi o svém rozhodnutí. Já to unesu. Jsem přece silný. Jako otec,“ snažil se mluvit vyrovnaně, ale hlásek se mu lámal obavami.

„Ano. Jsi silný jako on... Odcházím z Bezdězu,“ řekla královna-vdova a přes slzy se na syna usmála, „abych hledala pomoc. Tvůj poručník si myslí, že jako žena nemám schopnosti ani moc něco zvrátit. Jenže v tom se mýlí.“

„Maminko,“ vzlykl Václav a zapomněl na to, že chtěl být silný jako otec. „Já ale... nechci tady zůstat bez tebe.“

„Musíš být rozumný, Václave. Však se zase shledáme,“ odpověděla Kunhuta. „A zatím bude s tebou chůva Eliška. Máš ji přece rád.“

„To mám. Ale tebe, maminko, mám raději. Nejraději na celém světě!“

„A já zas mám na celém světě nejraději tebe. Ale právě proto,“ zvýšila Kunhuta hlas, „chci kvůli tobě bojovat, abys získal to, co ti patří. Jsi následník trůnu, a ne –“ Kunhuta se zajíkla a odmlčela. Chápala, že osmiletý syn teď nemyslí na trůn, ale na to, že zůstane sám.

Přitiskla ho k sobě a zašeptala mu do ucha:

„Víš co? Něco ti tady nechám. Namísto sebe, princí. Pomazlí se s tebou tak hezky jako já.“

Václav nechápal, o čem by matka mohla mluvit.

„Co? Co mi tady necháš?“

„Svou kočku.“

2. KAPITOLA

VÍDEŇ 1281

Zlé věci se vždycky stávají v noci. Gutina matka zemřela v černém ránu, když se ve vysokém věku snažila přivést na svět nový život. Mladou hloupou komornou nenapadlo nic lepšího než vzbudit desetiletou Gutu a vyhrknout, že královna, Gutina matka, je mrtvá.

O tři dny později, opět v noci, Gutu služebnictvo probudilo znovu – a tentokrát se dozvěděla, že za matkou odešel i bratříček Karel. Guta ho ani neviděla. Karel přišel na svět o dva měsíce dříve, než měl, a jeho křehké tělíčko bez matčina tepla nevydrželo.

Guta se tmy bála. Počkala, až komorná odejde, pak po břiše sjela z postele na kamennou podlahu, bosá vyběhla na chodbu a vklouzla do ložnice devatenáctileté sestry Klemencie. Ta si vždy věděla se vším rady a děvčátko k ní vzhlíželo s obdivem.

Klemencie byla krásná a měla dostat nejhezčího manžela na světě. Co na tom, že byl o devět let mladší než Klemencie a původně měl patřit Gutě? Teď ho zasnoubili s Klemencí, a právě proto skoro celá rodina Habsburků

pobývala ve Vídni; sjeli se na svatbu Klemencie Habsburské a potomka rodu Anjou. Guta ty dva považovala za nejhezčí pár na zemi, i když mnohým tohle spojení dívky a dítěte krásné nepřipadalo; za to vhodné ano.

Guta maličko pootevřela dveře ložnice a vydechla: „Klemencie?“

„Ano, jsem tady,“ ozvalo se. „Proč nespíš, sestřičko?“

„Nemůžu...“ Guta cítila, že jí sestra sevřela ruku a táhne ji dovnitř. Obě si vlezly do vyhřáté postele; schoulily se pod těžkou houní, Klemencie Gutu objala a společně plakaly, zatímco venku na chodbách se ozývaly otcovy zlostné výkřiky.

Osud však Gutě nedopřál, aby se z rány vzpamatovala. Několik dní nato, opět uprostřed temné noci, vtrhly do vídeňského sídla hordy ozbrojenců.

Guta si pamatovala, že když ji otec vzbudil, Klemencie stála za ním. Byli tu i otcovi vojáci. Všichni se tvářili chmurně. Guta si rozespale protírala oči. Král Rudolf se posadil na kraj postele a třesoucí se rukou odhrnul Gutě vlasy z očí.

Vypadal moc smutně a zároveň se zdálo jasné, že s ním cloumá vztek. Guta si myslela, že ví proč.

„Někdo zase zemřel?“ špitla.

„Pro lásku boží... ne, Guto,“ odpověděl zvláštním hlasem. „Nemluv tak hloupě.“

Guta nechápala, jak to otec myslí, přesto věděla, jak má odpovědět.

„Ano, tatínku,“ zašeptala.

Vtom se odněkud zdola ozvaly výkřiky. Teprve teď si Guta všimla, že otec má na sobě drátěnou košili.

„Ty teď půjdeš do bitvy, tatínku?“

„Ano,“ odpověděl král Rudolf. „Ale nejdříve musím dostat tebe a tvou sestru do bezpečí.“

Ukázal na oblečení, které služebná Katla připravila pro Guto na zítřejší den, a nařídil:

„Klemencie, pomoz sestře s oblékáním.“

Jeden z vojáků – Guta ho znala, jmenoval se Petr – přiskočil, poklekl na jedno koleno a obul jí střevičky.

„Tatínku, je venku tma?“ zeptala se, když jí Klemencie přetahovala přes hlavu spodní košili.

„Ano, je tam tma, Guto.“

„A to opravdu musím jít ven, když je tma?“

Rudolf pochopil, že dívenka má strach, a snažil se ji uklidnit.

„Nepůjdeš ven sama, Guto. Doprovodí tě Klemencie a Petr s Filipem ti budou svítit na cestu pochodněmi.“

„Ty s námi taky půjdeš?“

„Nepůjde, Guto,“ odpověděla namísto krále Klemencie. „Papá tu přece musí zůstat a bojovat proti nepřítelům. Pro lásku boží,“ dodala, jak to slýchávala právě od otce. „Že, papá?“

Zamračený Rudolf škulbl hlavou a mlčky zamířil ke dveřím.

Zato voják Petr si položil prst na ústa na znamení, ať Klemencie nemluví nahlas. „Nechceme, aby každý věděl, že vás odvádíme pryč,“ vysvětlil šeptem.

Klemencie horlivě přikývla, že pochopila. „Už budu zticha,“ hlesla.

Petr pak vzal za ruku Guto, vyšel s ní ven a vedl ji tmavou chodbou ke králově ložnici. Před nimi šel Filip. Plamínky svíček kouzlili na kamenných stěnách kymácivé temné obry. V tichu se ozýval pouze dupot mužských bot a Gutě běhal mráz po zádech. Stiskla mužskou ruku co nejpevněji a vtáhla hlavu mezi ramena.

„Já se jich bojím,“ šeptla a ukázala na zeď.

„Čeho? Stínů? Ty ti nic neudělají,“ uklidňoval ji Petr.

„Já chci maminku, Petře.“

„Já vím, veveruško, já vím.“

Gutu vřdycky zahrálo, když jí Petr řekl veveruško. Najednou se už tolik nebála.

Otec je předběhl a už vešel do ložnice. Chtěla na něho zavolat, ale Filip se otočil a opět si položil prst na ústa, aby připomenul, že musejí být tiše.

Jakmile se ocitli v ložnici, Petr s Filipem odsunuli od zdi truhlu a ze zdi sňali tapisérii. Za ní se objevila nízká dvířka. Guta s Klemencií se na sebe užasle podívaly.

Tajné dveře! Filip je pootevřel. Šlo to ztěžka, rezavé závěsy zlověstně zaskřípaly.

Petr zapálil louč. V okamžiku, kdy se otočil zády, vrhly se Klemencie a Guta k otci. Klečel u velké truhly u nohou postele a skláněl se nad ní. Dívky si stouply na špičky a snažily se do truhly nakouknout.

„Co tam hledáš, papá?“ zeptala se Klemencie.

„Tady to,“ odpověděl a vytáhl zlatý kříž posázený drahokamy.

„Ten je krásný... Jak se třpytí!“ vydechla Klemencie.
„Dáš mi ho?“

„A já ho taky chci,“ ozvala se hned Guta.

„Ne, to nejde,“ řekl Rudolf.

Ještě vkleče se obrátil ke Klemencii, přitáhl si ji k sobě a pevně ji stiskl. Ale ona se mu snažila vykroutit.

„To bolí!“

„Nekřič.“ Rudolf dceru pustil. „Chtěl jsem jen, abys dávala dobrý pozor na to, co ti teď řeknu. Dokážeš to, Klemencie?“

„Jistě, otče.“

„Tak dobře. Chci, abys kříž vzala s sebou, až odtud půjdete. Je moc těžký, takže ti Petr pomůže. Petr s Filipem vás budou chránit a zavedou vás do bezpečí k Anjouov-

cům. Bude to teď i tvá rodina, Klemencie; zatím se postarají o vás obě. Ale o kříži nesmíš nikomu říct, Klemencie. Slib mi to.“

„Nikomou o něm neřeknu.“

„Nikdo se nesmí dovědět, že kříž máš, Klemencie,“ zopakoval Rudolf. „A teď se dívej, co udělám. Zavínu ho tady do té tuniky.“

„Abys ho schoval?“ zeptala se Guta.

„Správně. Abych ho schoval.“

Petr postoupil o krok dopředu a položil si ruku na srdce. „Milosti, budu princezny chránit svým životem a postarám se, aby kříž nespátral nikdo cizí.“

„Nikdo princeznám nezkřiví ani vlas na hlavě,“ dodal Filip. „Máš naše slovo, Milosti. Ručíme ti za ně svým životem.“

Král přikývl na znamení, že slibu důvěřuje.

Vtom dovnitř vrazil králův pobočník Edgar. Klemencie se lekla a upustila zabalený kříž na zem. Drahocenný předmět vypadl z látky a zarachotil na kamenné podlaze. Ve světle hořících svíček zazářily rubíny, safíry a smaragdy jako hvězdy na temné noční obloze.

Edgar se zarazil. Zdálo se, že se oslnivé krásy na zemi před sebou lekl.

„Co se děje, Edgare?“ zeptal se král.

Pobočník kříž zvedl a podal ho Petrovi. Potom ze sebe vychrlil:

„Milosti, vojáci toho bastarda prolomili vnitřní opevnění.“

„Objevil se osobně nebo poslal jen své muže?“ zeptal se král pohrdavě.

Edgar pokrčil rameny. „Nevím, ale neviděl jsem ho,“ odpověděl. „Čekáme na tvé příkazy, Milosti.“

„Hned přijdu.“ Římský král vstal a pokynul Edgarovi, že může odejít. Sám také zamířil ke dveřím, tam se však za-

stavil a naposledy pohlédl na své krásné dcerky. Klemencie měla zlaté kadeře a tváře jako anděl, malá Guta jasně zelené oči po matce a bledou pleť. Obě vypadaly, že se každým okamžikem rozpláčou.

„Běžte a Bůh vás opatruj,“ pronesl král chraptivě, pak se otočil a vyšel ven.

Vojáci s princeznami vešli do tajné chodby. Filip držel za ruku Klemencii, ve druhé nesl planoucí louč. Následoval je voják Petr s Gutou.

Guta se naklonila ke Klemencii. „Tatínek mi neřekl, že má v ložnici tajný východ,“ zašeptala.

„Ani mně ne,“ odpověděla sestra polohlasem. „Ale my přece nemusíme vědět všechno.“

Guta chtěla něco namítnout, ale vtom měla pocit, že za sebou cosi zaslechla. Otočila se. Neviděla nic než černou tmou, ale byla si jistá, že někde v temnotě číhají tajemné nestvůry a chtějí se na ni vrhnout. Možná je tam někde i ohnivý drak.

„Bojím se, Petře,“ zakňourala. „Drž mě pevněji.“

Vtom se jeden ze stínů na stěně na Gutu vrhl, alespoň jí to tak připadalo. Vykřikla hrůzou, zakopla a v pádu bezmocně natáhla ruce po Klemencii.

„Co děláš?“ spustila sestra. Petr se snažil Gutu zachytit, aby si neublížila, ale ve tmě osvětlené blikavou loučí sáhl vedle. Děvčátko při dopadu narazilo bradou na kámen.

Rozhostilo se ticho. Guta omráčená pádem se pomalu posadila a sáhla si na bradu, v níž to bolestivě cukalo. Na prstech ucítila lepkavou tekutinu, a když pochopila, že je to krev, vyděsila se ještě víc.

„Klemencie, pomoz mi,“ spustila vzlykavě. „Chci pryč. Chci pryč!“

„Neplač, Guto. Musíš to vydržet,“ zamumlala Klemencie, i když v ní také byla malá dušička. Ale Guta ji stejně nevnímala.

„Ne. Nenávidím tmu! Chci pryč.“

Petr se sklonil a vzal Gutu do náruče.

„Princezno... Ty jsi přece statečná. A není čeho se bát. Víme, kam máme jít, a já tě ponesu,“ šeptal jí do ucha chlácholivá slova. „Zavři oči a mysl na něco hezkého. A já ti povím, kdy máš oči otevřít. To už pak bude bílý den.“

„Opravdu? Slibuješ?“

„Slibuju.“

„Tak dobře.“

Guta pevně semkla víčka a myslela na kotě, které jí včera přinesla její chůva Katla. Kde teď koťátko je? Postará se o něj Katla?

„Zdá se mi, že princezna Guta usnula,“ zašeptal po chvíli Petr. „Je toho na ni moc.“

„Ach, na nás všechny. Jak tohle dopadne,“ vzdychla Klemencie. Měla na jazyku mnoho otázek, ale nakonec je nevyslovila. Musí věřit, že otec věděl, co dělá, když je poslal pryč z hradu.

3. KAPITOLA

Když Guta otevřela oči, spatřila nad sebou modré nebe poseté bílými obláčky. Tma byla pryč.

Guta se zavrtěla a zjistila, že leží v trávě; vedle ní klečela Klemencie. Sestra měla sepjaté ruce a bezhlese se modlila.

Guta se posadila a rozhlédla se.

Opodál Petr s Filipem zavírali nízká dvířka, zasazená pod skalním převisem. Potom začali lámat pruty z blízkého hustého lískového křoví. Když jich nalámali pořádnou hromadu, začali větve zapichovat před dvířka ve skále. Za chvíli už dveře zmizely a zdálo se, že pod skalním převisem roste jenom lísková houština.

Gutě se to všechno zdálo zvláštní. Dveře ve skále? A teď před ně dali pruty...

Pohlédla na Klemencii.

„Proč to dělají?“ zeptala se.

Ale sestra neodpověděla, stále se modlila.

Guta však neměla ráda, když nedostala odpověď na svoje otázky. Ale jestli se Klemencie chce modlit, taky dobře. Odpoví jí někdo jiný.

Guta se rozběhla k vojákům.

„Petře, proč to děláte?“

Petr si opět položil prst na ústa a trochu se pousmál.

„Pst, pst, veveruško. Ty jsi to zaspala, víš – ale tudy jsme vyšli ven z hradu. Jenomže nechceme, aby to někdo věděl. Je to naše tajemství. Tak ty dveře musíme skrýt.“

„Aha, tajemství.“ Guta už zapomněla na strach a tajemství měla ráda. „A kam půjdeme teď?“ zeptala se skoro bezstarostně, jako by si jen vyšli na procházku po lese.

„K přátelům mého snoubence,“ ozvala se konečně Klemencie. Pokřížovala se, vstala a potom zvedla z trávy kříž zabalený v látce. Podala ho Petrovi a řekla:

„Pojďme už odtud.“ A tišeji, aby ji neslyšela Guta, dodala:

„Pořád nejsme v bezpečí.“

Opušteli mýtinu, kam ústila tajná hradní chodba, a lesní cestou začali sestupovat do mělkého údolí.

Kdesi před nimi se ozval dusot kopyt.

Klemencie pohlédla na Petra s Filipem a zděšeně zamumlala:

„Proboha! Tudy ne! Nemůžeme jít po cestě, musíme lesem! Bůhví, kdo –“

Jenomže už bylo pozdě se schovat. Na cestě před nimi se objevila skupina jezdců. V jejich čele klusal rytíř na statném černém koni.

„Stát!“ zavelel.

Jezdci se zastavili a rytíř se zadíval na Klemencii.

„Vida, koho to potkáváme. Myslím, že právě tebe hledám, paní.“

Klemencie se napřímila.

„Víš, s kým mluvíš?“ odpověděla ostrým vysokým hlasem. „Jsem habsburská princezna. Respektuj mé postavení.“

Na rytíře její odpověď vůbec neudělala dojem. Přimhouřil oči a ušklíbl se.

„Právě že vím, kdo jsi. Sílu tvého rodu jsem pocítil na vlastní kůži. Tvůj otec mi mnoho dluží.“

„Tatínek ti nic nedluží!“ rozkřikla se zničehonic Guta.

„Tatínek nikomu nic nedluží!“

„Mlč, Guto,“ šeptla Klemencie a přitiskla Gutu k sobě.
„Proboha mlč!“

„Taky bych ti to radil, dítě,“ zahučel rytíř, blýskl po dívkách očima, ale potom si jich přestal všimat. Zaměřil pohled na jejich doprovod.

„Copak to tady máme?“ Ukázal na zabalený předmět, který Petr svíral v ruce, a seskočil z koně.

„Nepřibližuj se k mému vojákovi, kmáne!“ zvolala Klemencie. „Slyšíš? Ne –“

„Pro Habsburky je kmánem každý. Nemůžeš mě urazit,“ přerušil ji rytíř. „Raději mi pěkně řekni, vznešená habsburská princezno, co se skrývá v tom hadru?“

„Po tom ti nic není!“

„Ale ano. Tvůj otec ti zřejmě dal něco, co patří mně, a já si to teď vezmu,“ odpověděl rytíř.

„Ne! Už ani krok!“ vykřikla Klemencie.

Rytíř si jí nevšiml a přistoupil k Petrovi. Namířil mu špičku meče na hrdlo a gestem ukázal, aby mu zabalený předmět vydal.

Petr ucouvl.

„Ne, pane. Jen přes mou mrtvolu,“ procedil skrz zuby a pozvedl meč.

„Řekl sis o to sám, chlape,“ prohlásil rytíř jakoby mimochodem a chladnokrevně Petra probodl.

Guta vykřikla hrůzou. Klemencii se roztřásla brada a vyhrkly jí slzy.

„Ty bastarde!“ zasípala bezmocně.

„K tvojí velké škodě, Výsosti, nejsem bastard,“ ušklíbl se rytíř. „Přišel jsem si jenom pro to, co je moje.“ Sehnul

se pro předmět, který vypadl Petrovi z ruky. „A teď si to vezmu.“

„Lháři! Jsi lhář,“ zakřičela Guta a slzy lítosti a zlosti jí proudem stékaly po tváři.

„Lhář je tvůj otec. A zloděj k tomu. Nikdo nebude brát Falkenštejnovi, co je jeho. To si pamatuj.“ Rytíř už se neusmíval. Uplivl si, podal předmět jednomu ze svých mužů a vyhoupl se na koně.

„Už mám, co jsem chtěl. Jedeme.“

„Záviš z Falkenštejna,“ vydechla Klemencie.

„Ano, paní,“ hodil rytíř přes rameno. „Záviš z Falkenštejna. Zapamatuj si to jméno.“

Guta pocítila prudkou nenávist.

Poprvé.

Netušila, že v budoucích letech ta nenávist jen poroste.

4. KAPITOLA

PRAHA 23. KVĚTNA 1283

„Drahý chlapče!“ zvolala Kunhuta, když jako velká voda vtrhla do velké síně na Pražském hradě a zamířila k synovi.

Nebude čekat na audienci.

Ona ne.

Je přece královna-vdova. A Václavova matka.

„Drahý chlapče,“ zopakovala.

Stále tomu nemohla uvěřit! Její syn konečně přijel do Čech. Lidé ho nadšeně vítali, návrat dvanáctiletého krále vnímal každý jako konec „zlých let“, kdy v Čechách vládli Braniboři a s nimi hladomor.

Trvalo to dlouhých pět let.

Ota odvezl Václava z Bezdězu do Žitavy, pak do Berlína a Špandavy. Nakonec si dal dobře zaplatit za to, že se králevic vrátí do vlasti.

Ale teď je Václav zpět a vše bude dobré. Ještě lepší než za vlády jeho otce!

Václav zaslechl královnino zvolání a podíval se jejím směrem. Setkali se pohledem a dvořané kolem napjatě ztichli. Dobře si všimli, že královna-vdova ani nedýchá.